Anton Pann

Poezii deosebite sau cântece de lume

Anton Pann

Editura Bestseller

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

GUVERNUL ROMÂNIEI
MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Poezii deosebite sau cântece de lume

Poezii deosebite sau cântece de lume, din care, unele sânt culese de alții, iar altele originale de Anton Pann.

Tipărite în privilegiata tipografie din București 1831.

Crez că la mulți va aduce mirare pornirea mea spre a da prin tipar la lumină niște poezii ca acestea. Știut fiind însă la cei mai mulți din obște că aceste poezii de multă vreme avându-le manuscrise, unele adunate de la alții și altele chiar de mine compuse, mai tot dauna aveam silă de către prieteni, a le da izvoade, și cu aciasta mi se pricinuia zăticnire dela alte lucruri mai folositoare. Pentru ușurarea mea dar, și pentru a prietenilor mulțumire m-am îndemnat a le tipări. Priimească, mă rog de ocamdată aceste și văzând că sânt primite cu dragoste mă voiu îndemna ale da și altele.

Cine simte înțelege

Cine simte – înțelege
Că este firească lege
A pătimi or ce om.
Chiar ș-acel ce să arată,
Că simțire nu-i e dată
Cât la piatră, sau la pom.
Și acela pătimește,
Ca un dobitoc trupește,
Pricina făr-a-ntreba.
Dar ș-un suflet ce pricepe
Leagea astă când să-ncepe,
Nu poate să zică ba.
Asta lege necurmată
La mine tot deodată,
Cu nașterea s-a- nceput.
Și d-atunci cât vârsta crește
Sufletul tot pătimește
Încetare n-a avut.
Nici crez că-m ajunge viața
Ca să văz tăiatăața
Patimilor sufletești.
Sau să poată vre o dată
Norocirea fi schimbată
Sufletelor omenești.

Grele chinuri m-a cuprins

Grele chinuri m-a cuprins,
În mine foc s-a aprins.
Ochii singuri mă vădesc,
Ce firește pătimesc.
Și m-arăt învederat,
Că-s cu totul înfocat.
Zioa trec mai cu ușor,
Noaptea-m vine greu să mor;
Când din somn-mă pomenesc,
Nu știu cu cine vorbesc:
Din așternut mă râdic,
Stau, mă uit, nu văz nimic.
Vorba, mintea ci-am avut,
Cu totul o am pierdut.
Umblu râzând și gândind,
La un nu știu ce poftind.
Flacăra ne mai scăzând,
Ș-ațâță mai mult arzând.
Gândul voea mi-am stricat,
Caut, privesc, ne-npăcat.
Mințile mi le-am zmintit,
Vorbesc tot ca un uimit.
Și câte acuma zic,
Nu știu, nu pricep nimic.

Un comit când să arată

Un comit când să arată,
Între stele sus pe cer.
De lumina razei sale,
Cele lalte stele pier.
Ține sciptrul fericirii,
Și arată luminat,
Cumcă este nu-s din fire,
Spre un semn prea minunat.
Și cu cât să zăbovește,
Razele lui să întind,
Și d-a Soarelui lumină,
Nici de cum nu să cuprind.
Pâna când să îm plinește
Semnul ce a arătat,
Și apoi fară-ndoială
Vezi comitul întrupat.
Dobândește altă fire
Și să face un trup viu,
Căruia după drepatate
Am pornire rob să-i fiu;
Și să mă închin la dânsul
Că are un dar firesc,
Am tămădui durerea
De carea mă prigoresc.
Are și altă putere
Trăgând chiar ca un magnit,
Și preface or ce jale
Au nu-i suflet mâhnit.
Apoi la așa putere care face un mort viu
Oare?
Nu mi să cuvine;
A hotărî rob să-i fiu,
Ah! Comit, comit!

Cerule cum nu ai milă

Cerule cum nu ai milă
De o stea fără de vină
Carea mi s-a fost ivit,
I-ai fost dat loc între sfere
Și acum o văz că piere
Cu un chip ne potrivit.
Carea dacă n-avea parte
Să stea între cele lalte
Precum s-a alcătuit.
Pentru ce tu ai lăsat-o
Ș-apoi iară ai luat-o
Stricând chip orânduit?
Pentru ce atâta raze
A arătat la obraze
Și apoi s-a înnegrit?
Dacă era să nu fie
De ce i-ai dat drum să vie
Cum de nu o a poprit?
Pentru ce să strălucească
Ș-apoi iară să lipsească
Când ia nu te-a supărat?
Pentru ce o faci să piară
Când pentru ia firea zbiară
Cu suspin ne-a stâmpărat?
Pentru ce ia fiind blândă
Îi orânduești osândă
Ca când n-are și ia loc?
Pentru ce ofaci lipsită
Când și ia este planită
Și are din fire foc…

Trist filo milo

Trist filo milo
Tu cânți cu daruri multe
Tu cel mai rău îl faci milos
Silindu-l să te asculte,
Inimă rupi d-om simțitor
Gârlă pornești de lacrămi,
Când spui cântând cu mare dor
Tristele tale patimi,
Și
Eu prea jalnic te găsesc
Cu inim-amărâtă
Cu tine mult mă potrivesc
Lumea-m este urâtă
La tine viu aici în crâng
Mă rog nu-ți fie silă
La omeni nu voiu să mă plâng
La inimi fără milă.
Nu fugi, stăi, nu-ți sânt vrăjmaș,
Eu nu am colivie
Ci sânt simțitor pătimaș
Si voiu tovarășie,
Viu ca să plângem însoțiți
Spuind cu-ndestulare
La frunze la copaci pârliți
A ta ș-a mea-ntristare.

Suflet altu n-are

Suflet altu n-are
Chin ast fel de mare
Foc ast fel de greu.
Trăesc moarte vie
Fără să mă știe
Altul decât eu.
Zioa nu-mi dă pace
Noaptea n-am ce face
Greu-m-e într-ascuns.
Unde cer dreptate,
Surdă răutate,
Nu-mi dă nici răspuns.
Mă-ntinz în putere
Cu glas cu vedere
În sus și în jos,
Nu-e nici o fire
Să aibă pornire
Am fi spre folos.
Ce e sus ascunde
Cine știe unde
Supt acea perdea.
Carea n-o ridică
Zicând că e frică,
Nu-l puteam vedea.
Ale lui slugi sfinte,
Mii de seci cuvinte,
Celor ce vorbesc.
Care nu-i cunoaște
Că sânt vulpi, șarpi, broaște,
Ce-n zadar trăesc.
Vii la omenire,
Mai rea nesimțire,
De piatră sânt toți.
Mai d-aproape rude
Mai rău nu aude

D-ai striga cât poți.
Nu găsești ființă,
Să aibă credință
Nici într-acel cias
Când paharul morții
Stă în pragul porții
Alt ci-a mai rămas?
Căci n-am o putere
Să trec printre sfere,
Doar va fi vrun loc.
Unde e astâmpăr
Nici vânz, nici nu cumpăr
N-am stăpân noroc,
Un loc prea departe
De vecinică moarte
Ci-acum pătimesc,
Numai pentru nume
Că mă aflu-n lume
Și adecă trăesc.

Tinerețea-m să petrece

Tinerețea-m să petrece
Tot cu amar și cu chin,
Că nici un minut nu trece
Dintra dânc să nu suspin.
Crez că mai sunt ș-alți ca mine
În lume ne fericiți,
Însă tot trăesc mai bine
Nu-s atât ne norociți.
Numai eu avuiu în viață
Triste zile d-apurta,
Și tot în loc de dulciață
Amărăciuni d-a gusta.
Nici nu-m trece o-ntristare
Alte mă coprind în loc,
Și de-m trece oarecare
Alte s-aprind mai cu foc.
Ah! mi-am urât și viață
Cu ast fel de traiu amar,
Dacă n-a fost cu dulceață
Ce mai trăesc în zădar?
Strig moarte, moarte grăbește
Vino îți zic mai curând,
I-am viața nu-m trebuește
Să mai trăesc pre pământ.

Cine zice că amorul

Cine zice că amorul
Nu suppune inimi tari,
Și că nu poate cu zorul
A robi suflete mari.
Acel om cu ori ce pază
S-au cu armă de va vrea,
Meargă numai și să-l vază
Să-i râză tirana mea,
Nu-i zic să-i auză glasul
Nu-i zic să-l vază de tot,
Că își va perde compasul
Ș-atunci nici îngerii pot,

Tot mâhnire pentru mine

Tot mâhnire pentru mine
Norocul a hotărât,
Și cumva de-i cer vr-un bine
Mult mai mult îl întărât.
Lacrămile de-n-tristare
Ce din ochii-m nu să șterg,
Trecere credința n-are
Nicăiri or-und-alerg.
Ne simțirea este fire
La câți pot da ajutor,
Ah! nu e tămăduire
Nici decum la al meu dor.
La voi viu semeți mormânturi
Care toate biruiți,
Sfârșind ale vieții vânturi
Un pumn de pământ popriți.
Ah! Voi ce sânteți scăpare
Celor goniți de noroc,
Voi vedeți trist a mea stare
Ca să scap voi dați-mi loc.
Dela voi eu voiu pricepe
Binele odihnitor,
Și a trăi voiu începe
Când toți m-or jeli că mor.

Când un suflet înelege

Când un suflet înelege
Că-alt suflet să va robi,
Ș-au hotărât să se lege
Fără sfârșit al iubi.
Nu poate cu nesimireț
Să stea ne cunoscător,
Trebui să-i dea răsplătire
Cu asemenea odor.
Și eu fără îndoială
Gândul când te-am înețles,
Am dat și făgăduială
Să-ți fiu ție rob ales.
Tu zici că cel din tâișu bine
Numai în mine găseti,
Și eu mult mai mult în tine,
Și voșesc ce tu voșeti.
Vino dar numai ochi, gură,
Inimă ,suflet și trup,
Să facem o legătură
Cu noduri ce nu să rup.
Să unim aceste toatei
Și amândoi noi să fim,un adevăr, o dreptate,
Ș-o dragoste să slăvim.

Că ai putere

Că ai putere
Să dai durere,
La ori ce fire
Și mângâiere
Am mărturie
Cu datorie,
Un om ce are
Filotimie
Tu ești supt Soare
Moștenitoare,
Mie stăpână
Mângâitoară.
Izvor din fire
Plin de simțire,
Cu daruri multe
Milostivire.
N-ai trebuință
De sirguință,
Că toată lumea
Îți dă credință.
Care dar minte
Ceia ce simte,
Ar face tagă
Ăstor cuvinte.
Așa persoană
Ca o Icoană,
Ar fi să aibă
Și o coroană.

Eu sânt mai mică

Eu sânt mai mică
La toți supusă,
Slujesc de frică
La ce sânt pusă.
Nici o sorț tie
La trebi de casă,
Grijile mie
Toate le lasă.
Cenușăreasă
Toți mă numește,
Slujbă tot deasă
Mie-m găsește.
Sânt ne văzută
Vatra-m e locul,
Unde-n colț mută
Șez și fac focul.
Eu sufer multe
Nădăjduită,
Ca să s-asculte
O oropsită.
Ne vinovată
Crez că eu poate,
Cerul vr-o dată
Am da dreptate.

Ceasul cel de despărțire

Ceasul cel de despărțire
În semnat cu mâna ta,
L-am înțeles cu mâhnire
Ci te rog nu mă uita.
Cale bună prea iubită
Dar inima mea ș-a ta
Fie-n veci ne despărțită
Și te rog nu mă uita.(20)pag.
Și te du unde îți scrie
Ai tăi dela casa ta,
Și să-i vezi cu bucurie
Dar te rog nu mă uita.
Și or pă unde vei trece
Și la ce te vei uita,
Inima să nu ț-o plece
Ah! te rog nu mă uita.
Și eu or unde voiu merge
Soarta-ncotro m-o purta,
Din inimă nu t-oi șterge
Ci te rog nu mă uita.
Și d-om avea sănătate
Vremea îi va arăta,

Sus pă cer cum e o lună

Sus pă cer cum e o lună,
Așa ești pre pământ ună.
Arunci din ochi raze line,
Cu nuri de dulciață pline.
Fireasca ta frumsețe
Nu să află-n alte fețe.
Tu ești ună între toate,
Asemeneț nu să poate.
Ah dar, cum ești de frumoasă,
De vei fi și credincioasă.
Atunci îți zic să știi bine,
Mă și jertvesc pentru tine.

La doi ochi ce sânt din fire

La doi ochi ce sânt din fire
Plini de nuri și de simțire,
Urmează ca să se-nchine
Urând, nevrând, fiește cine.
Căci dintr-o căutătură
Viață dau și viață fură.
Sânt deprinși tot a supune
Ș-a robi făr-de minune.
Acești ochi plini de putere
Cătându-mi cu mângăere.
N-au zăbovit să găsească
Lesnire să mă robească.
Dar și eu făr de sfiială
De dedeiu făgăduială.
Rob să le fiu în vecie
Cu multă stătornicie.
Acest dulce de rob nume
Să-l port și pă ceia lume

Ați fi rob îmi este fală

Ați fi rob îmi este fală
Rău te aflu la ndoială,
La ochi ce au din fire
Osebiți nuri și simțire.
Este cătră toi o lege
Bucuroși robi să se lege.
Cu cât mai vârtos la mine
Un om ce moare de tine?
Oi să pociu sta înpotrivă
La legi-aa milostivă.

La obrazul ce mă-nchin

La obrazul ce mă-nchin
Văzând daruri pă deplin.
Unite cu nur firesc
Nu pociu să tăgăduiesc
Că rob credincios îi sânt
Pân voiu întra în pământ.
Singur!
Eu așa mă leg
De vreme ce înțeleg,
Alt fel nu pociu a trăi,
Făr de a mă chinui.
Nu găsesc nici un cusur
Pe razele lui mă jur
Dea ceia m-am hotărât
Cu dulcele lanț de gât,
Răbdând în veci să-i robesc
Știind că mă fericesc,
Așa lui m-am închinat
De când l-am întimpinat.

Oglinda când ț-ar arăta

Oglinda când ț-ar arăta
Întreaga frumusețea ta
Atuncea și tu ca mine,
Te-ai putea- nchina la tine.
Dar fi mijloc să te privești
Așa-ntocmai după cum ești
Și idolatrie
Ț-ai aduce tu ție.
Dar ia t-arată mai puțin
De cât cum ești și nu deplin,
Fiindcă cum te și vede
Toată puterea își perde
Ochii în ia când iți arunci
De tot să-ntunecă atunci,
Și de te și arată
Dar nu adevărată.
D-aceia nu da crezemânt
Oglinzii cei cu scăzământ.
Că-ți face înșălăciune
Și mai tot minciuni îți spune,
Ci pre cât ești să știi de vei
Dă credință ochilor mei
Fiind că nu te-nală

Cât e zioa de frumoasă

Cât e zioa de frumoasă
Lâng-o noapte-ntunecoasă,
Așa ești și tu-ntru toate,
Hotărât, nu să mai poate.
Singură ești numai una
Carea ai luat cununa,
Darurilor de la fire
Mai pre sus de omenire;
N-ai potrivnică supt soarei
Șu mă jur, și puiu prinsoare;
Că ești mai deosebită
Și cu toate-npodobită.
Frumusețe, înțelepciune,
Vorbă, duh și istăciune,
De văz toate-npreunate
Și la tine adunate.
Ah! Dar cât ești de frumoasă
De ai fi și credincioasă.
Atunci sufletul din mine
Să-l fac jerfă pentru tine.

Ochilor ajung atât

Ochilor ajung atât
Numai plângeț-amărât,
Vreme este să uscați
Păraele, ce vărsați.
Și tu limbă ce tăcuși
Ca o mută pân-acuși
Desleagă-te ca să-ți spui
Focul, unde te supui
Pieptule ce până azi
Nu știui decât să arzi
Aflând acum unde mergi
Bate în ciasuri întregi.
Mâinilor nu vă-nlemniți
Ci vă dați să pipăiți,
Și să strângeți binișor
Acel minunat trupșor.
Picioarelor alergai
Săraci numai trepădați.
Duceți-mă să-ntâlnesc
Stăpâna care-m slăvesc.
Iar voi veze ce-mi țineți
Sufletul, acum vedeți.
Făr-de spațiu sărutând
Să-l faceți teslim râzând.

Afrodită întristată

Afrodită întristată
Și jos pre pământ ești dată,
Frumsțe îndestulată
De duh foarte cuvântată.
Te zări d-abia pre tine
Și te hotărî lipon,
Căria i să cuvine
Ca să-i fie clironom.
Și zimbind îți lasă ție
După cum s-a cuvenit,
Sciptrul său de-npărăție
Și puternicul magnit.
Dăruindu-ți o putere
Ca să poți să stăpânetși,
Și să tragi la a ta vrere
Inimile omeneti.
Dar când te-au făcut stăpână
Pe tot neamul omenesc,
Țe-a zis, să fii și blajină
Către cei ce te slăvesc.
Iar să nu t-arăți tirană
Și judecătoriu ne drept,
Către un om ci-are rană
Și atâta foc în piept.
Dar să vede amăgită
La cel dupre urmă gând,
Și stăpână afrodită
Căci tu când mă vezi plângând;
Nu că numai milostivă
Nu-mi ești nici decum atunci,
Ci te arăți și-nprotivă
D-ale ei sfinte porunci.

În flacăra carea mă arz

În flacăra carea mă arz
În loc de chinuri și necaz
Găsesc tot mângăere
Dulciață și plăcere.
Ca pervaneaoa am ajuns
Nu e vr-un lucru de ascuns,
Căci singur alerg de voe
Întru în foc făr de voe.
Când nu te văz îngheț de frig
Voiu să te văz și să mă frig,
A ochilor tăi rază
Îmi place să mă arză.
În focu-ți când mă prigoresc
Atunci mă număr că trăesc,
Atunci mă număr cu viață
Altmintrelea sânt de ghiață.
Astă parte mi-am ales
Din flacăra-ți să nu mai es,
Nici că voiu să am scăpare
D-un foc, ce raiu mi să pare.
Să arz trăind, să mor arzând
Ș-al tău obraz ne mai văzând,
Să-m pară focul viață
Și moartea o dulciaă.
Așa m-am hotărât să fiu
Cât voiu trăi și voiu fi viu,
În piept purtându-ți focul
Să-mi fericesc norocul.
Iar când pe urmă voiu muri
Nici de morți nu mă voiu feri,
Și voiu spune la oricine
Că așa mi să cuvine.

Firea de te a-npodobit

Firea de te a-npodobit
Cu acest nur dosebit,
Dar nu te-au făcut geallat
Să omori fără păcat,
Nici ț-a zis, te fac, șină,
Oricine ți so-nchina,
Om sarăl numaidecât
Sau fiți măcar urât.
Ci poate ț-o fi și spus
Că trebue p-un suppus,
Cât ti-o iubi, să-l iubești
Dup-ale ei legi firești,
Apoi mie căci mă-nchin
De ce-mrăsplătești cu chin?
Și cu moarte drept hair
Nu știu nici cum să mă mir,
Căci în starea carea sânt
Nu găsesc nici un cuvânt,
A îndemna să faci morți
Pentru frumusețea ce porți

Tirană să te numesc

Tirană să te numesc
Nici nu voiu, nici nu-ndrăsnesc.
De vreme ce mie-m placi,
Și cu moartea care-mi faci.
Atâta numai îți zic,
Să n-o numeri drept nimic.
Și drept băgătela chiar,
A mă omorî-n zadar.
Ca să nu-ți fie vrun cias,
Pentru câte trag ș-am tras.
Să vezi nește răsplătiri,
Și singură să te miri.

Cum nu socotești vr-o dată

Cum nu socotești vr-o dată
Că ești și judecată.
Carea-n treabă pă ori cine,
De a făcut rău, sau bine.
Și gândind la răsplătire,
Să-Și vii singură-n simȘire.
Și să lași atâta rele,
Care faci inimii mele,
De gândești că n-o să-ți vie,
Câte mi le faci tu mie,
Vei vedea vr-o dinioară
Cât de mult o să te doară,
Ale mele toate zise,
Ce le numeri tot drept vise,
Și drept basne așa nume,
Ai greală, lasă glume,
Și înțelege, te deșteaptă,
Că judecata t-așteaptă,
Unde n-or să fie jocuri,
Câte-mi dai dureri și focuri,
Vrei să dai răspuns la toate,
Câte una când l-oi scoate,
Arătând din ce pricină,
Mai căznit ne având vină,
De aceia de-ți teamă,
De dreptate bagă seamă,
Nu vărsa în zadar sânge
Ce atunci te poate plânge,
Ci îți vin-o în simțire
Și cunoaște că din fire,
Nu poți face strâmbătate
Unde vezi numai dreptate.

Îți arăt cu jurământ

Îți arăt cu jurământ
Că a nu sta la cuvânt,
Ș-a strica paroala dată
Nu te credeam nici odată,
Tot deauna socoteam
Și a crede mă sileam,
Că poți fi deosebită
Și la cei voiți robită,
Iar acuma pe dintreg
Începui să înțeleg,
Că la câte îmi vei spune
Nici un temeiu nu pociu pune.
Când îmi zici că mă iubești
Te leșini, te prăpădești,
Când te văz iar cu schimbare
Și deosebire mare,
Apoi nici aci nu stai
Și tot pricină îmi dai,
Și te arăți cu durere
Mai cerând întemeere,
Nu știu și eu ce să zic
Că or ce voiu face stric,
Cum voiu gândi am greșală
Căci dragostea mă înalșă,
Nici într-un fel nu te-apuc
Că ești chiar ca un năluc,
Și asemenea ca luna
Ce să schimbă totdauna,
Ci dar mă rog să mă erți
De vreme ce-n doă părți
Și să-nduplecă cuvântul
Dincotro îți bate vântul.

Ochișori frumoși

Ochișori frumoși
Dulci și mângăișui,
Ce stați mânioși?
Voi vă bucurați,
Când mă-ntâmpinați.
Iar nu vă-ntristați,
Vă știam porniți,
Să mă miluiți
Voi mă chinuiți.
Ș-acum mă pricep
Că sât la gazep,
Nu știu ce să-ncep.
Că să vă-nblânzesc,
Căci mă tot sfiesc,
Să vă necăjesc.
Vinovat nu sânt,
Vă fac jurământ,
Și cu ce cuvânt?
Să vă necăjiți
Și să urgisiți,
Pă un cel robiți.
De sânt vinovat,
Spuneți-mi curat?
Să știu-devărat.
Ce fel să urmezu,
Să vă-ncredințezu,
Și cum să-ndreptezu.
Ochișori cu haz,
Lăsa-ți acest tarz,
Căci de mult mă arz.

Cu lanțurile ce le-ntinzi

Cu lanțurile ce le-tinzi,
Din ai tăi ochi rănitori?
Știu bine că inimi prinzi,
Nu pasări privigători.
Și-nc-ai după ce le prinzi,
De ce nu le și omori,
Ci numai vei să le prinzi,
Cias pă cias de mii de ori.
De arzi până le deprinzi
Cu flacără, de faci haz,
Apoi de-am le desprinzi
Pentru mai mare necaz,
Încât te faci că desprinzi
Cum și mrejile le uiți
Și că aprinzi cât coprinzi
Cu ochi-ncotro te uiți.
Acestea de ni le vinzi
Drept marghioli te-amagești
Minților ce sânt oglinzi,
Că văd curat ce gândești

Cine are piept să poarte

Cine are piept să poarte?
Focuri și dureri de moarte
Și să fie odihnit,
Suferind cu mulțămită
Așa patimă cumplită
Făr d-as-arăta mâhnit.
Numai eu mă văz în stare
Că mă arz făr-de-ntristare
Și râzând să mă topesc.
Numărând drept datorie
A muri cu bucurie
Pentr-aceia ci-o iubesc.
Mulți gândesc că despărțire
N-am din cei fără simțire
Piatră zic că sânt și fier.
Văzând ast fel de răbdare
Făr-d-avea asămănare
Și să miră cum nu pier.
Măcar că au și dreptate
De urmări aa ciudate
Toți de obșta să mira.
Să am moarte drept plăcere
Și să sufer cu durere
Făr-de-a nu mă supăra.
Dar greșesc, că n-au știință
Că cu poftă și voință
A răbda este dator.
Cine e să te-nțăleagă?
Și o mucenie-ntreagă,
Nu că e nesimțitor.
De aceia, cu-ntregime,
De simțiri, nu cu prostime,
Că cât ești înțelegând.
Ș-al meu suflet te iubește,
Și de voe să trudește,

Și să bucură arzând.
Dar mă rog de înțelege,
Că la pieptu meu e lege,
Pentru tine a ofta.
Ș-a răbda dureri și chinuri,
Patimi, focuri, și suspinuri,
Și a nu să văeta.
Și rămâi încredințată,
Că d-oi muri vro dată,
Tot același fiind eu.
Că și-n iad și fite unde,
Voi striga făr de ascunde,
Că tu ești amorul meu.(42)pag.
Chiar de nu mă crezi pe mine,
Întreabă și pă ori cine.
Și vezi câte pătimește,
Un suflet ce te iubește.
Întreabă dar și pă lume,
Și să vezi că nu sânt glume.
Că necazurile mele,
Carele petrec cu ele,
De lacrămi varsă părae,
Cu o groaznică văpae.
Cât și sufletelu-mi este,
De ohtături multe dese.
Și un cias nu văz odihnă,
Ca să dorm vreodată-n ticnă.
Durerile îmi sunt hrană,
Și mângâere la rană.
Mă arde făr de măsură,
Și slăbesc făr de căldură.
Că sânt bolnav din picere,
Și murind o fac tăcere.
Când nu te văz le am chinuri
Și când te zăresc leinuri,

Haină ești la toate

Haină ești la toate
La câte te-am rugat,
Îmi zici că nu se poate
Mă mir ce ț-am stricat,
Răpui cu a ta fire
Fără milostivire
Viețe Omenești,
Izvor ești plin de haruri
Dar ai ș-aceste daruri
Faci haz să pedepsești,
Suspinurile mele
Și desele ohtări
Vei să le ai pre ele
Ca niște desfătări,
Te bucuri dușmănește
De cel ce te iubește
Văzându-l întristat,
A căruia-ntristare
Va să t-aducă-n stare
Să plângi ne încetat,
Căci carele rănește
Al altuia amar
Păcatul îl gonește
D-ai fi râvna-n zadar,
Ia-ți seamă dar vezi bine
Că nu ți să cuvine
Cumplit să pedepsești,
Prea cela ce-ți arată,
Și dragostea îi faptă
Prea cela să-l iubeti.

Suflet hain nu-i păcat?

Suflet hain nu-i păcat?
Să mă vezi tot înfocat,
Și dintru adânc ohtând,
În chinuri petrecând.
Ajungă cât mai trudit,
Că doar de-ai fi mulămit,
A mă vedea pătimind,
Și cu necazuri trăind.
Fericire n-am avut,
Din ciasul ce te-am văzut,
Ce pururea-nprotiviri,
Suspinuri și tânguiri.
Tocmai ca o pervenea,
Să arde inima mea
Și nu are rezământ,
La nimenea pre pământ.
Am hotărât și voesc
Cât voiu avea să trăesc
Pe alt chip să nu iubesc
De cât pe care-l slăvesc.

Cu inima aprinsă

Cu inima aprinsă
În flacără nestinsă,
Zioa noaptea ohtez.
Am spune chin prea,
Dorul și tânguirea,
La nimeni nu cutez.
Ticălosul de mine,
Câte o dată-m vine,
Să viu ie să- spun.
Inima mă oprește,
Mă ține, mă sfiește,
Și d-aceia răpuiu.
Numai prin mijlocire,
Când avem întâlnire,
Cumva să te zăresc.
Chinurile mă lasă
Nicăierea nu-m pasă
Focul îm răcoresc.
Apoi fără de vrere
Când te perz din vedere
Mai cumplit pătimesc.

Pâna când nu te iubeam

Pâna când nu te iubeam
Unde mă culcam dormeam.
Acum de când te iubesc
Nu pociu să mă odihnesc.
Răpuiu mă sfârșesc de dor
Fără nici un ajutor.
Arz mă frig în mare foc
N-am astâmpăr la un loc.
Suflet nu me-a mai rămas
Ohtând mii de ori pă cias.
Cu totul m-am prăpădit
Mințile mi s-a zmintit.
Es din casă mă duc,
Nu știu încotro s-apuc.
Viu iar mă întorc și șez
Stau în loc și suspinez.
Inima mea vai de ia
De la tin-nu să mai ia

Pâna când ești la stat

Minunată ești la stat
Și nostimă la umblat.
Ai doi ochișori frumoși
Blânzi cu totul mângâioși.
Rănind cu privirea lor
Inimile tuturor.
Iscusită, și cu haz
De suppui or ce obraz
Omori inimi tari pă loc.
Și le aprinzi cu greu foc.
Răpind simțiri tinerești
Îi fermeci, și îi uimești.
Aprinzându-i cu amor
Și de tine să omor.

Până când un soare

Razele de la un soare
Cele prea strălucitoare,
În fața ta luminează
Cât firea să minunează.
Ai ochi frumoși peste fire
Înpodobiți cu simțire
Care cu a lor privire
Aduc minților uimire.
La trup ești îndelecată
Potrivită minunată
Încât cin te zărește
De o dată să rănește.
Ună ești tu între toate
Asemeneați nu să poate
Cu totul înpodobită
Tocmai ca o afrodită.
Uită-te cu milă puică
Nu trece ca o nălucă.
Țineț-i ochișorii bine
Și te uită drept la mine.
Inima mi-o știi prea bine.
Nu trebue d-ați mai spune.
Caută fii miostivă,
Cum urma tot în grotivă.
Ogrăvindu-mă în față
Să-m scurtezi a mea viață.

Tinereșe frumusețe

Tinerețe
Frumusețe
Ș-alte daruri câte sânt.
Isteciune
‘Nțelepciune
La tine-s într-un cuvânt.
Numai una
Te cunună
Firea toată pre pământ.
Căci or care
Spre n-dreptare
Te-arată cu jurământ.
Altă fire
Cu-mplinire
A fi nu-i de crezământ,
Afrodită,
Întocmită
Ești fără de scăzământ.

Jurământ l-a mea iubită

Jurământ l-a mea iubită
Făcusem strașnic, și sfânt,
S-o iubesc ne osebită
În pieptu-mi s-o am slăvită.
Pân voiu intra în pământ,
O acest fel dar finiță
Legătură de amor
Am scris-o p-o frunzuliță,
D-un pom într-o grădiniță
Verde, pentru vecinic dor.
Ivindu-să însă-ndată
Iute mânios un vânt
Frunzulița fu suflată,
Și în aer depărtată
N-a mai rămas jurământ.
Țintuit întru-ntristare
Am rugat-o lăcrămând
Să mai aibă adăstare,
Poate iarăși vr-un vânt mare
Îm va da frunza curând.
Adio i-am zis finiță
Și pieptul meu o ohtat
Adio i-am zis zeiță,
Și sărutând-on guriță
De dânsa m-am depărtat.

Osebire amară

Osebire amară
Osebire ria,
Osebire cu pară
Osebire gria.
Toată lumea-m pare
Iad întunecat,
Ș-a ei luminare
‘N negru înbrăcat.
N-are cum nimică
‘N ia de fericit,
Dacă i-am rădică
A tău chip strălucit.
Iar cu întâmplare
Când te dobândesc,
A le ei amare
Nu le socotesc.
Amor și rănire
‘N mine să unesc,
Munci și chinuire
‘Ndată mă găsesc.
La toate aceste
Împotriva-ș sta
Dar mai grea îm este
Osebirea ta.
Pieptu-m ticălosul
Fără să-l dorești,
Prea ne norocosul
Tot îl pedepsești.
Ș-a ta osebire
N-are ne greșit
Fără prelungire
Oi să-m de-a sfârșit.

Gândesc să plec să mă duc

Gândesc să plec să mă duc,
Iar de un dor mă usuc.
Și mă cuprinde o jale,
Că mă depărtez în cale.
Că d-un puiu mă despărțesc,
Poate nu-l mai întâlnesc.
Care m-a iubit cu milă,
Ne făcându-i nici o silă.
N-am ce face plâng! ohtez,
Cu greu foc mă depărtez.
Ci mă rog cu lacrămi multe,
Ca dragostea să nu-m uite.

Cum plec de la dumneata

Cum plec de la dumneata,
Pă loc încep a ohta.
Și nu știu-ncotro s-apuc,
Nu știu unde să mă duc.
Mă mir ce dor urgisit,
Pentru tine m-a găsit.
De nu poci nici un minut,
Din gândul meu să te uit.
Un cias de nu te-oi vedea,
Nu-m vine-n loc d-a ședea.
De-m pare că-n nebunesc,
Până când te întâlnesc.

Tot de dor, de dor, de dor

Tot de dor, de dor, de dor,
Tot de dor văz c-oi să mor,
Tot de dorul unui ce,
Nu pociu spune pentru ce.
Oi să mor să mă sfârșesc,
Și un tainic nu găsesc,
Paraponul ca să-m spuiu,
Și focul să mi-l rapuiu,
Că d-aș spune alt cuivaș
Mă tem să nu-l fac vrăjmaș,
Și-n loc să mă folosesc,
Voi fi-n veac să mă căesc.

Cine pătimește cine

Cine pătimește cine?
Așa de cumplit ca mine,
Vie, vie să mă vază,
Vază, vază și să-m crează,
Ah! ah! ah! cine mă vede,
Vede ,vede și nu crede,
Cu ce foc petrec în lume,
Numai eu știu și un nume,
Care și el pătimește,
Ca mine să pedepsește,
Acela care îmi crede,
Acela cu dor mă vede.

Spune inimioară spune

Spune inimioară spune
Ce durere te răpune?
Iartă ce te muncește,
Ce boală te chinuește?
Fă-o cunoscută mie,
Ca să-ți caut dohtorie?
Te rog fă-mă d-a pricepe,
Boala din ce ți să-ncepe?
Dă-m un cuvânt și-m răspunde,
Arată spune n-ascunde?
Dă-m un cuvânt și-m răspunde
Spune inimioară spune?
Ce durere te răpune.

Vai de doi ce să iubesc

Vai de doi ce să iubesc
Ș-între ei când nu-ndrăznesc,
Inimile îș săgiată
Și dragostea nu-ș arată.
Amândoi ard într-un foc
N-au astâmpăr la un loc,
Umblă uimiți nu s-așază
Tot doresc ca să se vază,
Așa ș-eu fiind rănit
Umblu tot ne odihnit,
Că amorul e foc mare
Dacă n-are-ncredințare

Dragostea, fohul, de dor

Dragostea, fohul, de dor,
Omoară pre om cu zor.
Că de suspin și ohtat,
Te-aruncă de zaci în pat.
Vai amar! amar! amar!
Ia vezi milă ia vezi dor,
Ce câștigi de la amor?
Că-n loc să te folosești,
Cu patim te pomenești.
Vai amar!...
Că în dreptate nu ții,
Nici măcar cât de puțin.
Dacă stă la interes,
La ce eu din minți să-m es?
Vai amar!amar!amar!

Vezi cu ochii și nu-m crezi

Vezi cu ochii, și nu-m crezi,
Și mă-ntrebi? De ce ohtezi.
Ohtez sufletelul meu,
Că foarte îm pasă greu.
Oi să mor de ah! și vai!
Și dumneata știre n-ai.
Că dorul m-a ohticat,
Și suspinul m-a secat.
Mă mir cum de nu gândești,
Că sânt răsplătiri firești.
De să-n torc mai cu prisos,
Cătră cel necredincios.

Oi să mor, ah oi să mor

Oi să mor, ah oi să mor
Amărât, și plin de dor.
Nu știu scris,nu știu făcut,
Văz, că parte n-am avut.
Oi să mor,ah! oi să mor,
Fără nici un ajutor.
N-am pă nimini nicăiri,
Să-m dea ranii lecuiri.
Vedeți traiu rău și trudit,
Amărât și dosădit.
Numai unii cu noroc,
Și alții să ard în foc.

Mă topesc eu pentru tine

Mă topesc eu pentru tine,
Și nu-ț e milă de mine.
Nu știu pentru care silă,
Mai urât fără de milă.
Că eu prea mult în credință
Te-am iubit tot cu dorință.
Poți să ei pliroforie,
Fața mea spre mărturie.
Ah! ajungă dar, ajungă,
Atâta mânie lungă.
Că e păcat pentru mine,
Dar e rău și pentru tine.

Bată-l Dumnezeu d-amor

Bată-l Dumnezeu d-amor,
Că m-a prăpădit de dor.
Zio, nopte, mă muncește,
Trupul rău îm chinuește.
Bată-l Dumnezeu d-amor,
Că m-a prăpădit de dor.
Nici un minut nu-m dă pace
‘N toată vremea n-am cei face.
Bată-l Dumnezeu d-amor
Că m-a prăpădit de dor,
Mă usucă, mă slăbește,
Viața îm ticăloșește.
Bată-l Dumnezeu d-amor,
Că m-a prăpădit de dor
Umblu tot într-o uimire
Pare că nu-m sânt în fire.
Bată-l Dumnezău d-amor,
Că m-a prăpădit de dor
Și-m făcu ponos în lume,
Că mă-nchin lui, pentru un nume.

Ah! o păsărică

Ah! o păsărică,
Mult odihna-m strică.
Tot pricin-îm face,
Nu mă lasă-n pace.
Nu știu ce gând are,
Asta ei urmare,
Că prea îm arată,
Față-namorată,
Ivindu-să vine,
Aprope de mine,
Și îm ciripește,
De mă-n nebunește.
Când s-o arunc zboară,
Când stau să scoboară,
Nici va să se ducă,
Nici nu să apucă.
Astă păsărică,
Ce liniștea-m strică,
Altfel nu să prinde,
Decât laț d-ai tinde.

Aluniță luminătoare

Aluniță luminătoare,
Și stele strălucitoare.
Luminați mai cu tărie,
Scumpa mea călătorie.
Dați lumină înfocată,
Pân cărarea-ntunecată.
Să văz drumul d-a mă duce,
La iubita mea cea dulce.
Carea tristă și deșteaptă,
Cu dor mare mă așteaptă.
Ca să ajung cât mai tare,
Să-m dea dulce sărutare.

Munților fiți mărturii

Munților fiți mărturii
Că prin voi călătorii.
Cu sufletul plin de dor,
Ș-ichima de dogor.
Păduri copaci înfrunziți
Și voi mărturii să-m fiți.
Cu ce chin și cu ce foc,
Am trecut prin acest loc.
Râuri, ape mari și mici,
Ce v-am trecut pân aici.
Nu uitați cu ce nevoi!
Am băut apă din voi.
Mierlițe, privigători,
Păsări dulci glăsuitori.
Cântați și voi acest vers,
La truditului meu mers.

Azi, râz, vorbesc și glumesc

Azi râz, vorbesc și glumesc,
Cu ceia ce o iubesc.
Ș-amândoi ne mângâem,
Foc și dor numai avem.
Azi soarele-a luminat,
Mai frumos, mai seninat.
Că ceia ce doream,
Acum cu mine o am.
Azi luna a strălucit,
Limpede mai îndulcit.
Că ceia ce-am gândit,
Acum o am dobândit.

Cum ziceai că mă iubești

Cum ziceai că mă iubești,
Nu gândeam să mă urești.
Ș-atât să mă depărtezi,
Cât nu vei nici să mă vezi
Mă mir cum te-ai îndurat,
D-al meu dor înflăcărat.
Așa rău de te-ai scârbit,
Și atât te-ai osebit.
Dragostea ci-o arătai,
Și nădejdea ce mi-o dai.
I-am veac n-aș fi socotit,
Să fiu așa oropsit.
Ah! cerule-n nalt și sfânt,
Tinde-ți mila pre pământ.
Și-m dă al tău ajutor,
Ca un drept judecător.

O! Iubita mea ce dulce

O! Iubita mea cea dulce
Stăi nu fuci, nu te duce.
Așteaptă mă rog fierbinte,
Să te întreb doaă cuvinte.
Ce ți-am greșit? vin de-m spune,
Nu grăbi d-a mă răpune.
Or nu-ți aduci aminte?
D-ale tale jurăminte,
Când ziceai că pân la noapte,
De min nu te vei desparte.
Poate că nu ești creștină?
De mă urești făr de vină.
Du-te dar va veni vreme,
De vei plânge, și vei geme
Când te v-ajunge cu boală,
A ta jurata paroală.

Stăpâna inimii mele

Stăpâna inimii mele,
Și scump sufletelul meu,
Tu simți și cunoști prea bine,
Cât de mult te iubesc eu.
Amorul ce mă muncește,
Mă silește să-ți vorbesc,
Și să-ți spuiu cu îndrăzneală,
Că cu totul mă robesc.
Firea te-a făcut în lume,
Cu un dor deosebit,
Că cum te-am văzut îndată,
Din acel ceas te-am iubit.
Tot dauna d-un foc mare,
Peptul meu fiind pătruns,
M-a făcut fără-ncetare,
Să suspinez într-ascuns.
Inima mea cea rănită,
Gândind să o tăinuiesc,
Dar nu a fost cu putință,
Că iar o destăinuesc.
Cu toate că nu-ți lipsește,
Aceste să ți le spuiu,
Că fața mă dovedește,
În dorul care răpuiu.
Ah! Ce mare bucurie,
În mine aș dobândi,
Aciasta a mea iubire,
De nu o vei osândi.

Săgeți de dor arzătoare

Săgeți de foc arzătoare,
Arunci din ochi când privești,
Rănești inimi simțitoare,
Or încotro te ivești.
Arcuri crunte, și întinse,
Din sprâncene-nfățișezi,
De pornești focuri ne stinse,
Aprinzi, suflet veninezi.
Fiorii grele-nspăimântate,
Dai din buze când zâmbești,
Ațâți junghiuri, ne curmate,
Robești, fermeci, minți uimești,
Tolbe pline înarmate,
Peste tot chipu tău porți,
Pătrunzi piepturi de să bate,
Și rămâi ca niște morți.
Acest cântec ți-l fac dare,
Și te rog să-l primești,
Să-l ții pentru neuitare,
În viață cât trăești.

Primăvara cum sosește

Primăvara cum sosește
Toată firea veselește,
Pământul tot înverzește,
Și de flori să-npodobește.
Cucul cântă răurează
Copacii în mugurează,
Dumbrăvioară-nrămurează,
Văzduhul în semnează.
Pân grădini pân floricele,
Și pân pomi pân rămurele,
Cântă privigătorele,
Și feluri de păsărele.
Toate părțile răsună,
Glasuri de părere bună,
Și tinerii flori adună,
De îș înpletesc cunună.
Nu mai eu de întristare,
Nici odată n-am scăpare,
Ci tot în chin, și dor mare,
Ohtatul meu sfârșit n-are.

Florile cum să ivesc

Florile cum să ivesc,
Păsărilea-morizesc,
Toate cu mare dogor,
Una după alta zbor.
Apoi pân pomi când să pun,
De viers zeferii răsun.
Și cu a lor zis firesc,
Focurile-ș răsipesc.
Ah! Când niște păsărei,
Tot au foc și dori și ei,
Cu cât mai vârtos un om,
Va putea să aibă som.

Cum sosește primăvara

Cum sosește primăvară,
Îm dă inimă amară.
Căci când mă uit în grădină,
Trupul meu n-are odină.
Oriunde văz iarbă verde,
Mă-ntristează de mă perde.
Unde văz câte o floare,
Mă rănește de mă doare.
Und-auz vro păsărică,
Toată voia-mi să strică.
Că gândind me-aduc aminte,
De cele mai din nainte.

Primăvară timp frumos

Primăvară timp frumos,
Mult ești bun și mângâos.
Că tu îndată cum vii,
Toată făptura în vii.
Tu faci văzuhul senin,
Și la toți voia de plin.
Tu pământul veselești,
Cu iarbă-l înpodobești.
Tu copacii înfrunzești,
Și dumbrăvile-nverzești.
Tu ne aduci floricei,
Și ne-nflorește geocei.
Ș-apoi cum pleci și te duci,
Grădinile le usuci.
Inimile la toți strici,
De te jelesc mari și mici.

Primăvară cum s-arată

Primăvară cum s-arată,
În podobită-nflorată.
Multe inimiori rănește,
Și spre amor le pornește.
Cu dor mare le cuprinde,
Și cu foc greu le aprinde.
Care alt leac numai are,
Decât echisohi plimbare,
Unii plec râu pă vale,
De să răoresc în cale.
Alții es la Olt să plimbă,
Vântui bate, doru-ș schimbă.
Uni la Inătești afară,
Îș potolesc a lor pară.
Și de văd că nu le trece,
Beau și cât o apă rece.
Alții pă la cetățue,
Merg focul ca să-și răpue.
Precum să obicnuește,
Fel de fel să răcorește.

Trecut-au primăvară

Trecut-au primăvara,
Îmbătânit-au vara,
Și iarna s-ă ivit.
Ș-acum cele-nflorite,
Cu totul veștejite,
Zăpada le-a albit.
Burienile uscară,
Și toate să plecară,
Triste la pământ.
Frumusețea li să stinse,
Pământul le cuprinse,
Parcă nici nu sânt.
Ia vezi dar tinerețe,
În ce fel de bunețe,
Oi să te prefaci.
Și vârsta frăgezită,
Frumsețea cea-nflorită,
Așa oi s-o faci.
Deci nu-ți jindui viața,
Nici îți popri dulceața,
În dor petrecând.
Cât în astă stare,
Trăește-n dezmerdare,
Vreme neperzând.

Chitar muz-armonicească

Chitar-muz- armonicească,
Până când oi să tăcem?
Până când să ne munciască,
Întristarea ci-o avem.
Și când iarăși oi să-ncepem?
Dulce să ne veselim,
Că din griji precum pricepem,
Nimica nu folosim.
Ciasul umblu, vremea trece,
Și noi nainte pâșim,
Ne spune ne dă jungiu rece,
Că vârsta ni-o moleșim.
Și dacă în astă floare,
Cu dulciață nu trăim,
Când nădăjduești oare,
Vrem astă s-o mai găsim.
Ducă-să doru-n tristarea,
Ducă-să, inima rea,
Ducă-să chinul,ohtarea,
Ducă-să grija cea grea.
Iar noi cu o glăsuire,
Tot dauna să cântăm,
Și tot cu bună voire,
Slobozi să ne desfătăm.

Bine este totdaună

Bine este tot daună,
Să bem să ne ospătăm,
Și cu toții din preună,
Să râdem și să cântăm.
Lasă lumea să vorbească,
Strigă, zbiere, cât o vrea,
Gluma, jocul, să trăiască,
Voiu cu ea a mă-ngropa.
Veniți frați să trăim bine,
Veselindu-ne-ntre noi,
Căci prea curând vremea vine,
Cea-ncurcată cu nevoi.
Ne apasă ne-nconvoe,
Cu mânia ei cea rea,
Și de jocuri ne despoe,
Ne-nbracă cu haină grea.
De bătrâni să ne ascundem,
Și să fugim cât putem,
Și necontenit să facem,
Ce ne place și ce vrem.
Nu voiu avere, nici bogăție,
Nu voiu mărire, nici avuție,
Nu voiu simțire, nu voesc minte,
Nici isteciune, cât bob de linte.
C-aceste toate, cin-le voește,
Cât le-n mulțește, să amărește
Eu voesc pace și liniște,
Viață bună, dulce iubire.
Voiu cântecele, desfătătoare,
Jocuri, și glume mângâitoare.
Și cu aceste voiu totdaună.
Să mor cu ele stând înpreună.

D-ar fi aurul ca să poată

D-ar fi aurul ca să poată,
S-ăm dea viață-ndelungată,
Alt nimic n-aș mai pofti;
Ci m-aș strădui d-aș strânge,
Și de moarte nu m-aș plânge,
Căci l-am da și m-aș plăti.
Dar de vreme ce nu poate,
Să mă scoată de la moarte,
Dă ce să mă străduesc?
Cu amar, și cu durere,
Ca să dobândesc avere,
La toți să mă căciulesc.
Mai bine sărac în pace,
Să trăesc cum mie-m place,
Căci când va fi ca să mor.
Petrecând în sărăcie,
Sfârșitul meu voiu să fie,
Între vii, ș-ntre amor.

Noi fetele vizitate

Noi fetele vizitate,
Vrem să trăim desfătate.
Și să petrecem în lume,
Tot cu râsuri, și cu glume.
Noi iubim toate-n tot locul,
Cântecele și jocul.
Unde-s Oamenii buni la fire,
Și trăesc în liniștire.
Noi cu ei vrem tot daună,
Să petrecem înpreună.
Unde-s cu firea ciudată,
Nu vrem să fim nici odată.

Nimic nu-i ca vinu

Nimic nu-i ca vinu,
El ne dă odinu.
Lumea sfârșit n-are,
Când golim păhare.
Mâhniri atunci n-avem,
Când cântăm și mult bem.
Nici frica n-adapă,
Când nu bem pic de apă.
Suge măi fârtate,
Cât ai sănătate.
Că nu știm prea bine,
Vii vom fi și mâine.
Lic, lic,lic, lic,lic,lic.
Pân n-o rămânea nic.

Veniți cu toții dinpreună

Veniți cu toții din preună,
Să ne veselim,
Cu toți acum și totdaună,
Vinul să-l jertvim.
Și mari, și mici cu toți frățește,
Să ne ospătăm,
Căci bând vinul veselește,
Și de griji uităm.
Atunci mâhnire nu este,

Când bem mai mult vin

Când bem mai mult vin,
Bărbați copii, și neveste,
Toți veseli deplin.
Toți cântând întru unpre,
Toți să glăsuim,
Dând la păhar mulțămire,
‘Ndată să-l golim.
Urmând unul după altul,
Toți de rând să bem,
Fiescare cu tot șartul,
Beți să ne vedem.

O! Veselie la masă

O! Veselie la masă,
O! Ce beție aleasă.
O frumoasă adunare,
Tot de carii scurg păhare.
O! Ce vină învoire,
Că toți au gust de sorbire,
Tot de carii vin le place,
Și cupă n-au a face.
Hai dar toți c-o glăsuire,
Cu chiot într-o unire.
Să-n nălțăm păhare pline,
Și să le scurgem toți bine.

Călătoria

Ah! cu ce dor, cu ce jale
De tine m-am depărtat,
Că-n toat-a mea lungă cale
Nencetat am suspinat.
Nu voi da în veac uitării,
Nici îmi vor ieși din gînd
Cîte-n minutul plecării
Mi le ziceai lăcrămînd.
Inima arzînd în mine,
Ț-am zis adio, rămîi,
Și peste zile puține
Iarăși viu să te mîngîi.
Că silit sînt a mă duce
Ș-în mîhnire să te las.
Dar de amoru-ți cel dulce
Voi dori în orce ceas.
Al meu suflet niciodată
De oftat nu va-nceta,
Ci fii pe parola-ți dată,
Și te rog nu mă uita.

Însoțirea

Amorul cînd să-ntărește
Între cei ce să-nsoțesc,
Unul și alt pătimește
Osebiți cînd viețuiesc.
Nu pot ei cînd să desparte
Să petreacă mulțămiți,
Și o parte ș-altă parte
Ummlu și șed mîhniți.
Nimic nu-i mai veselește
Din cîte sînt pre pămînt,
Lumea toată le negrește
Amîndoi dacă nu sînt.
Inima lor ia plăcere
Ochi în ochi cînd să privesc,
Atuncea simt mîngîiere
Ș-atuncea veseli trăiesc.
Că Amorul unde este
Deopotrivă la doi,
Totdauna sînt aceste
Ș-alte mai multe nevoi,
Auzi, Nica mea iubită,
Ale Amorului legi
N-au critică osebită
Lesne poți să le-n-țelegi.

Luniță luminătoare

Luniță luminătoare
Și stele strălucitoare,
Luminați mai cu tărie
Scumpa mea călătorie.
Dați lumină înfocată
Pîn cărarea-ntunecată
Să văz drumul d-a mă duce
Carea tristă și deșteaptă,
Cu dor mare mă așteaptă,
Ca să ajung cît mai tare,
Să-mi dea dulce săruiare.

Munților, fiți mărturii

Munților, fiți mărturii,
Că prin voi călătorii
Cu sufletul plin de dor
Ș-inima de dogor.
Păduri, copaci înfrunziți,
Si voi mărturii să-mi fiți
Cu ce chin și cu ce foc
Am trecut prin acest loc.
Rîuri, ape mari și mici,
Ce v-am trecut pîn-aici,
Nu- uitați cu ce nevoi
Am băut apă din voi!
Mierlițe, privigători,
Păsări dulci glăsuitori,
Cîntați și voi acest vers,
AL truditului mieu mers.

La Rîmnic

Primăvară cum s-arată,
Împodobită-nflorată,
Multe inimiori rănește
Și spre amor le pornește.
Cu dor mare le cuprinde
Și cu foc greu le aprinde.
Care alt leac nu mai are
Decît exohi plimbare.
Unii plec rîu pă vale,
De să răcorese în cale.
AIții ies la Olt, să plimbă,
Vîntu-i bate, doru-și schimbă.
Unii la Inățești afară
Își potolesc a lor pară.
Și de văd că nu le trece,
Beau și cît-o apă rece.
Alții pă Ia Cetățuie
Merg focul ca să-și răpuie
Și d-acolo să pogoară
Cu durere mai ușoară.
Alții în Capela suie,
Sicreturile să-și spuie
Precum să obicinuiește,
Fel de fel să răcorește.

Suflet altu n-are

Suflet altu n-are
Chin astfel de mare,
Foc astfel de greu.
Trăiesc moarte vie,
Fără să mă știe
Altul decît eu.
Ziua nu-mi dă pace,
Noaptea n-am ce face,
Greu mi-e într-ascuns.
Unde cer dreptate,
Surdă răutate;
Nu-mi dă nici răspuns.
Mă-ntinz în putere
Cu glas, cu vedere;
În sus și în jos.
Nu e nici o fire
Să aibă pornire
A-mi fi spre folos.
Ce e sus ascunde
Cine știe unde,
Supt acea perdea
Carea n-o ridică,
Zicînd că e frică
Nu-l putem vedea.
Ale lui slugi sfinte,
Mii de seci cuvinte,
Celor ce vorbesc,
Care nu-i cunoaște
Că sînt vulpi, șarpi, broaște,
Ce-n zadar trăiesc.
Vii la omenire,
Mai rea nesimțire,
De piatră sînt toți.
Mai d-aproape rude
Mai rău nu aude,

D-ai striga cît poți.
Nu găsești ființă
Să aibă credință,
Nici într-acel ceas
Cînd păharul morții
Stă în pragul porții.
Alt ce-a mai rămas?
Căci n-am o putere,
Să trec printre sfere,
Doar va fi vrun loc?
Unde e astîmpăr,
Nici vînz, nici nu cumpăr,
N-am stăpîn noroc;
Un loc prea departe
De vecinică moarte
Ce-acum pătimesc,
Numai pentru nume
Că mă aflu-n lume
Și-adecă trăiesc.

Zădărnicia

Ani ca, zilele trec
Și minutele ca clipa,
Nu simțim cum să petrec
Tinerețele cu pripa.
Noi din zi în zi murim
Și ne pierdem din viață,
Ca musca ne amăgim
Si ne-necăm în dulceață.
Interesuri căutînd,
Trăim tot în neodihnă
Și ne hrănim griji păscînd,
N-avem un minut în ticnă.
Cu nădăjdi ne mîngîiem
Și ne îndulcim amarul,
Ne îmbătăm și iar bem
Pînă la drojdi păharul.
Am vrea pe plac să trăim,
Și să fim în fericire,
Iar orcît să dobîndim.
Murim în nemulțămire.

Table of Contents

Poezii deosebite sau cântece de lume
Cine simte înțelege
Grele chinuri m-a cuprins
Un comit când să arată
Cerule cum nu ai milă
Trist filo milo
Suflet altu n-are
Tinerețea-m să petrece
Cine zice că amorul
Tot mâhnire pentru mine
Când un suflet înelege
Că ai putere
Eu sânt mai mică
Ceasul cel de despărțire
Sus pă cer cum e o lună
La doi ochi ce sânt din fire
Ați fi rob îmi este fală
La obrazul ce mă-nchin
Oglinda când ț-ar arăta
Cât e zioa de frumoasă
Ochilor ajung atât
Afrodită întristată
În flacăra carea mă arz
Firea de te a-npodobit
Tirană să te numesc
Cum nu socotești vr-o dată
Îți arăt cu jurământ
Ochișori frumoși
Cu lanțurile ce le-ntinzi
Cine are piept să poarte
Haină ești la toate
Suflet hain nu-i păcat?
Cu inima aprinsă
Pâna când nu te iubeam
Pâna când ești la stat
Până când un soare
Tinerește frumusețe

Jurământ l-a mea iubită
Osebire amară
Gândesc să plec să mă duc
Cum plec de la dumneata
Tot de dor, de dor, de dor
Cine pătimește cine
Spune inimioară spune
Vai de doi ce să iubesc
Dragostea, fohul, de dor
Vezi cu ochii și nu-m crezi
Oi să mor, ah oi să mor
Mă topesc eu pentru tine
Bată-l Dumnezeu d-amor
Ah! o păsărică
Aluniță luminătoare
Munților fiți mărturii
Azi, râz, vorbesc și glumesc
Cum ziceai că mă iubești
O! Iubita mea ce dulce
Stăpâna inimii mele
Săgeți de dor arzătoare
Primăvara cum sosește
Florile cum să ivesc
Cum sosește primăvara
Primăvară timp frumos
Primăvară cum s-arată
Trecut-au primăvară
Chitar muz-armonicească
Bine este totdaună
D-ar fi aurul ca să poată
Noi fetele vizitate
Nimic nu-i ca vinu
Veniți cu toții dinpreună
Când bem mai mult vin
O! Veselie la masă
Călătoria
Însoțirea
Luniță luminătoare
Munților, fiți mărturii
La Rîmnic

Suflet altu n-are
Zădărnicia

Table of Contents

Poezii deosebite sau cântece de lume 2
Cine simte înțelege 3
Grele chinuri m-a cuprins 4
Un comit când să arată 5
Cerule cum nu ai milă 6
Trist filo milo 7
Suflet altu n-are 8
Tinerețea-m să petrece 10
Cine zice că amorul 11
Tot mâhnire pentru mine 12
Când un suflet înelege 13
Că ai putere 14
Eu sânt mai mică 15
Ceasul cel de despărțire 16
Sus pă cer cum e o lună 17
La doi ochi ce sânt din fire 18
Ați fi rob îmi este fală 19
La obrazul ce mă-nchin 20
Oglinda când ț-ar arăta 21
Cât e zioa de frumoasă 22
Ochilor ajung atât 23
Afrodită întristată 24
În flacăra carea mă arz 25
Firea de te a-npodobit 26
Tirană să te numesc 27
Cum nu socotești vr-o dată 28
Îți arăt cu jurământ 29

Ochișori frumoși 30
Cu lanțurile ce le-ntinzi 31
Cine are piept să poarte 32
Haină ești la toate 34
Suflet hain nu-i păcat? 35
Cu inima aprinsă 36
Pâna când nu te iubeam 37
Pâna când ești la stat 38
Până când un soare 39
Tinerește frumusețe 40
Jurământ l-a mea iubită 41
Osebire amară 42
Gândesc să plec să mă duc 43
Cum plec de la dumneata 44
Tot de dor, de dor, de dor 45
Cine pătimește cine 46
Spune inimioară spune 47
Vai de doi ce să iubesc 48
Dragostea, fohul, de dor 49
Vezi cu ochii și nu-m crezi 50
Oi să mor, ah oi să mor 51
Mă topesc eu pentru tine 52
Bată-l Dumnezeu d-amor 53
Ah! o păsărică 54
Aluniță luminătoare 55
Munților fiți mărturii 56
Azi, râz, vorbesc și glumesc 57
Cum ziceai că mă iubești 58
O! Iubita mea ce dulce 59
Stăpâna inimii mele 60

Săgeți de dor arzătoare 61
Primăvara cum sosește 62
Florile cum să ivesc 63
Cum sosește primăvara 64
Primăvară timp frumos 65
Primăvară cum s-arată 66
Trecut-au primăvară 67
Chitar muz-armonicească 68
Bine este totdaună 69
D-ar fi aurul ca să poată 70
Noi fetele vizitate 71
Nimic nu-i ca vinu 72
Veniți cu toții dinpreună 73
Când bem mai mult vin 74
O! Veselie la masă 75
Călătoria 76
Însoțirea 77
Luniță luminătoare 78
Munților, fiți mărturii 79
La Rîmnic 80
Suflet altu n-are 81
Zădărnicia 83